

Sygn. akt I CSK 63/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa E.S.
przeciwko H.D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt I AGa 151/19,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z wewnętrznej sprzeczności w obrębie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Apelacyjny nie poczynił rozważań na temat skutków prawnych wypowiedzenia umowy przez pozwaną na koniec czerwca 2017 r.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Obowiązkiem skarżącego powołującego się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wskazanie na zastosowany lub mający zastosowanie w sprawie przepis, który sąd drugiej instancji naruszył w stopniu kwalifikowanym w związku z niezasadnym zastosowaniem lub niezastosowaniem. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest jednak samo w sobie oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy pozwanej o ewidentnej wadliwości zaskarżonego wyroku, której stwierdzenie nie wymagałoby prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Pozwana nie przeczy tezie, że powinna wynagrodzić powódce możliwość korzystania z lokalu będącego przedmiotem najmu także za czas od lipca 2017 r. Akcentuje jednak, że w braku ku temu umownej podstawy, powódka może co najwyżej domagać się zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej jej kosztem za czas od lipca 2017 r., powstałego ze względu na zajmowanie lokalu powódki przez pozwaną po ustaniu łączącej strony umowy najmu, a wysokości należnego jej z tego tytułu świadczenia powódka nie wykazała. Jediną oczywistą wadą zaskarżonego wyroku, na

występowanie której powołała się pozwana, chociaż bez przytoczenia naruszonego w ten sposób przepisu prawa, miało być sporządzenie wyroku dotkniętego wewnętrzną sprzecznością, w którym nie zostały rozważone skutki prawne wypowiedzenia umowy na koniec czerwca 2017 r. Tego rodzaju wadliwość argumentacyjna, nawet gdyby miała miejsce, nie musi oznaczać, że wydany w sprawie wyrok oczywiście narusza prawo.

Z ustaleń Sądu Apelacyjnego, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, które nie mogą być bezpośrednio kwestionowane w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) i którymi Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że od stycznia 2015 r. między stronami nawiązała się w sposób dorozumiany umowa najmu na czas nieokreślony. Pozwana korzystała z lokalu powódki do listopada 2017 r., za ten czas należy się zatem powódce dochódzone w sprawie świadczenie. Trzeba zauważyć, że powódka nie dochodziła roszczeń z bezpodstawnego wzbogacenia, lecz roszczenia wywodzonego z umowy i jej nienależytego wykonania, sprowadzającego się do niewydania jej przedmiotu umowy po ustaniu stosunku najmu, co może uzasadniać odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 471 k.c., gdyż naraża wynajmującego na szkodę równą przynajmniej nieuzyskanemu czynszowi z przedmiotu najmu (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 10 lipca 1984 r., zasada prawna, III CZP 20/84, OSNC 1984, nr 12, poz. 209). Tak sformułowane żądanie wiązało Sądy *meriti* rozpoznające sprawę (art. 321 § 1 k.p.c.) Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.